

Mari clasici ilustrați

Charles Dickens

David Copperfield

Traducere din engleză:
Luana Schidu

SUPERCOLECȚIA TA



Editura ARC

relație cu varul ei, Jack Maldon, iar doamna Markleham, mama lui Annie, intervine grosolan în căsnicia celor doi. Între timp, domnul Pegotty și David sunt anunțați de Littimer, servitorul lui Steerforth, că micuța Emily (care fugise de acasă cândva cu Steerforth) a fugit acum de la Steerforth.

După moartea tragică a Dorei, David pleacă în străinătate pentru a-și reveni după toate cele prin care trecuse. În acest timp, descoperă că, de fapt, o iubește pe Agnes, o veche și bună prietenă. La puțin timp după ce se întoarce la Londra, cei doi se căsătoresc și trăiesc fericiți.

Cuprins

Charles Dickens 9

.....

Faceți cunoștință cu personajele 11-12

.....

Capitolul 1

M-am născut 13-18

.....

Capitolul 2

Cad în dizgrație 19-25

.....

Capitolul 3

Îmi largesc cerul de cunoștințe 26-31

.....

Capitolul 4

Primul meu semestru la Salem House 32-38

.....

Capitolul 5

Am o zi de naștere memorabilă 39-45

.....

Capitolul 6

Încep viața pe cont propriu și nu îmi place 46-51

.....

Capitolul 7

Urmarea hotărârii mele 52-60

.....

Capitolul 8

Un nou început 61-66

.....

Capitolul 9

Apare cineva 67-72

.....

Capitolul 10

O retrospectivă 73-79

Capitolul 11

Mă studiez și fac o descoperire 80-85

.....

Capitolul 12

O pierdere 86-93

.....

Capitolul 13

Începutul unei lungi călătorii 94-99

.....

Capitolul 14

O binecuvântare 100-105

.....

Capitolul 15

Mătușa mea mă uimește 106-110

.....

Capitolul 16

Mătușile Dorei 111-116

.....

Capitolul 17

Asist la o explozie 117-122

.....

Capitolul 18

Călătorul 123-128

.....

Capitolul 19

Gânduri 129-131

.....

Capitolul 20

O altă retrospectivă 132-137

.....

Capitolul 21

Menajul nostru 138-140

.....

Capitolul 22

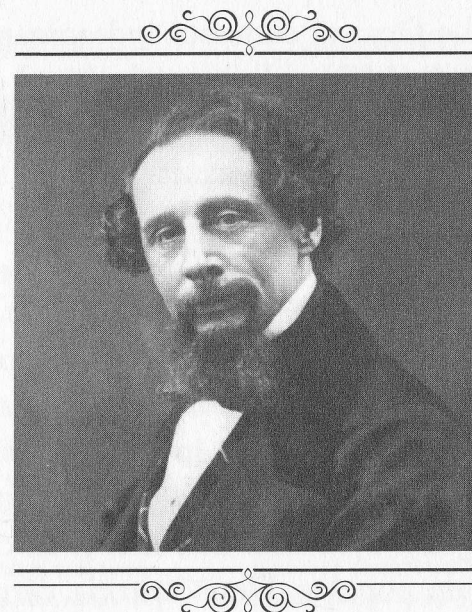
Domnul Dick îndeplinește predicțiile mătușii 141-149

.....

Capitolul 23

O ultimă retrospectivă 150-158

Charles Dickens



Charles Dickens s-a născut pe 7 februarie 1812, în Portsea, Anglia. Părinții săi aparțineau clasei de mijloc, dar aveau probleme financiare fiindcă trăiau peste posibilitățile lor. Când Dickens avea doisprezece ani, necazurile familiei l-au forțat să renunțe la școală și să lucreze într-o fabrică de cremă de ghete. După câteva săptămâni, tatăl său a ajuns la închisoarea datornicilor, unde i s-au alăturat curând și mama, și frații lui Dickens. Așa că, micul Charles a locuit singur mai multe luni și a continuat să lucreze la fabrică.

După ce a primit o moștenire, tatăl lui Dickens a ieșit din închisoare, iar Charles s-a întors la școală. A

Peggotty

Dădaca lui David. Femeie corpolentă, ea este mătușa lui Ham și Emily Peggotty și sora lui Daniel Peggotty.

Steerforth

Coleg de clasă cu David la Salem House.

Ham

Nepotul lui Peggotty și al fratelui acesteia, Daniel.

Clara Copperfield

Mama lui David, care a rămas văduvă.

Domnul Murdstone

Bărbatul cu care se mărită Clara în timp ce David vizitează familia lui Peggotty, în Yarmouth.

Domnul Barkis

Vizitiul care îi duce pe David și Peggotty la Yarmouth.

Betsey Trotwood

Sora tatălui lui David, o femeie neobișnuită.

Domnul și doamna Micawber

Cuplul cu care stă David când este trimis să lucreze la depozitul domnului Murdstone.

Traddles

Tommy Traddles, unul dintre colegii de clasă ai lui David de la Salem House. Are o fire plăcută și un suflet bun.

Doctorul Strong și Annie

Cuplul căsătorit cu care David face cunoștință în timpul șederii lui la domnul Wickfield.

Domnul Dick

Chiriașul bizar și îngust la minte al lui Betsey Trotwood.

Capitolul 1

M-am născut

Dacă voi deveni eroul vieții mele, sau dacă rolul va reveni altcuiva, se va vedea în aceste pagini.

Că să îmi încep povestea cu obârșia vieții mele, voi spune că m-am născut (după cum am fost informat și cum cred) într-o zi de vineri, la douăsprezece noaptea. S-a observat că ceasul a început să bată și eu am început să plâng în același timp. Având în vedere ziua și ora nașterii mele, moașa, dar și câteva femei înțelepte din vecini, care erau deja foarte interesate de mine cu câteva luni înainte să mă poată cunoaște, au declarat mai întâi că destinul meu era să fiu nefericit; și apoi, că aveam darul de a vedea fantome și spirite; ambele meniri comune tuturor copiilor de orice sex, născuți în orele mici ale unei nopți de vineri. Pentru prima, nu mai trebuie să spun nimic aici, de vreme ce nimic nu poate arăta mai bine decât povestea mea dacă prezicerea s-a adeverit sau nu. Pentru a doua chestiune, voi spune doar că, în afara cazului în care acea parte a moștenirii s-a epuizat cât eram bebeluș, încă nu m-am întâlnit cu ea. Dar nu mă plâng deloc; și dacă altcineva se bucură în prezent de asta, n-are decât să o facă în continuare. M-am născut cu căiță, pentru care s-a dat anunț de vânzare în ziare, la prețul scăzut de cincisprezece guinee. Fie că oamenii care plecau pe mare nu aveau bani atunci, fie că nu credeau în ea și preferau centurile de salvare cu plută, nu știu; tot ce știu este că a existat o singură cerere, de la un avocat care se ocupa de tranzacții comerciale, care a oferit două lire numerar și restul în sherry, dar a refuzat să mai plătească și garanția împotriva înecului. Așadar, anunțul

a fost retras în pierdere – pentru că sherry vindea chiar biata mama atunci – și, zece ani mai târziu, căița a fost pusă la o tombolă cu cincizeci de membri, la jumătate de coroană de persoană, iar câștigătorul trebuia să mai dea cinci șilingi. Am fost și eu prezent și îmi amintesc că m-am simțit destul de confuz și stânjenit că o parte din mine era oferită în asemenea mod. Căița a fost câștigată, îmi amintesc, de o doamnă în vârstă cu un coș în mână, care, cu mare reținere, a scos din el cei cinci șilingi, toți în monede de jumătate de penny și cu două jumătăți de penny mai puțin – și a fost nevoie de foarte mult timp și de o aritmetică serioasă pentru asta. Va rămâne memorabil prin acele locuri faptul că nu s-a înecat, ci a murit triumfătoare în patul ei, la nouăzeci și doi de ani. Am înțeles că s-a lăudat până în ultima clipă că nu a fost în viața ei pe o apă, cu excepția trecerii unui pod; și că, la ceai (care îi plăcea foarte mult), își exprima mereu indignarea față de marinari și alții care aveau neobrăzarea să se tot „preumble” prin lume. Era inutil să i se explice că unele produse, poate chiar și ceaiul, apăreau în urma unei astfel de practici revoltătoare. Răspundea mereu, cu și mai multă forță și cu o cunoaștere instinctivă a puterii pe care o avea ideea ei: „Nu avem nevoie de hoinăreli”. Și ca să nu mai hoinăresc și eu acum, mă voi întoarce la nașterea mea. M-am născut la Blunderstone, în Suffolk, sau „pe acolo”, cum spun cei din Scoția. Am fost un copil orfan. Când am deschis ochii, ai tatei se închiseseră de șase luni. Mi



se pare ciudat chiar și acum când mă gândesc că nu m-a văzut niciodată; și mai ciudate sunt vagile asocieri din copilărie cu piatra lui albă din curtea bisericii sau cu nedefinita compasiune pe care o simțeam gândindu-mă că zace acolo singur în noaptea întunecată, când salonul nostru mic era cald și luminat de foc și de lumânări, iar ușile casei noastre erau – aproape cu cruzime, mi se părea uneori – închise și zăvorâte pentru el. O mătușă a tatălui meu, strămătușă mea deci, despre care voi povesti mai multe, era principalul magnat al familiei noastre. Domnișoara Trotwood, sau domnișoara Betsey, cum o numea mereu biata mama, când reușea să-și înfrâneze groaza de acest personaj formidabil suficient pentru a fi în stare să pomenească de el (ceea ce se întâmpla rar), fusese măritată cu un bărbat mai tânăr, foarte frumos, doar că el nu confirma vechea zicală „frumos este, frumos face” – fiindcă existau suspiciuni puternice că o bătuse pe domnișoara Betsey și, o dată chiar, având o discuție despre provizii, a spus la mânie, dar cu hotărâre, că o va arunca pe fereastră de la etajul al doilea. Aceste dovezi de nepotrivire de caracter au făcut-o pe domnișoara Betsey să îl plătească pentru a se despărți de comun acord. El a plecat în India cu banii și acolo, conform unei legende din familia noastră, a fost zărit odată călărind un elefant, în compania unui babuin – sau a unei prințese indiene. Oricum, zece ani mai târziu, au venit știri din India despre moartea lui. Nimeni nu știe cum a afectat-o aceasta pe

mătușa mea; pentru că imediat după despărțire, și-a reluat numele de fată, a cumpărat o căsuță într-un cătun de pe coastă, s-a stabilit acolo ca femeie singură cu un servitor și de atunci încolo a trăit complet retrasă.

Capitolul 2

Cad în dizgrație

Dacă încăperea în care a fost pus patul meu ar fi fost o ființă vie care să poată povesti, chiar și astăzi aș apela la ea - mă întreb cine doarme azi acolo! - să depună mărturie pentru inima grea cu care am pășit înăuntru.



În timp ce vizitam familia lui Peggotty, în Yarmouth, mama s-a recăsătorit. Noul meu tată era domnul Murdstone.

Am revenit acasă. Am intrat, auzind lătratul câinelui din curte tot timpul cât am urcat scările; și, privind camera la fel de ciudat și gol cum se uita și ea la mine, m-am așezat cu mâinile mele mici încrucișate și m-am gândit. M-am gândit la cele mai bizare lucruri. La forma camerei, la crăpăturile din tavan, la tapetul de pe pereți, la defectele geamului, care avea unde și unde încrețituri, la masa de spălat nesigură pe cele trei picioare ale ei și care avea o expresie nemulțumită, ce îmi amintea de doamna Gummidge. Plângeam întruna, dar sunt sigur că nu m-am gândit deloc de ce plângeam, doar că-mi era frig și mă simțeam respins. În cele din urmă, în dezolarea mea, am început să mă gândesc că eram teribil de îndrăgostit de mica Em'ly și că fusesem rupt de ea ca să vin aici, unde nimeni nu părea să mă vrea, nimănui nu părea să-i pese de mine, măcar pe jumătate cât îi pășase ei. Era atât de îngrozitor, încât am tras peste mine un colț al cuverturii și am adormit plângând. Am fost trezit de cineva care spunea „Aici e!” și îmi descoperea capul înfierbântat. Mama și Peggotty veniseră după mine și cea care făcuse asta era una dintre ele.

– Davy, a spus mama, ce s-a întâmplat?

Mi s-a părut foarte ciudat că e nevoie să întrebe și i-am răspuns:

– Nimic.

M-am întors cu spatele, îmi amintesc, ca să-mi ascund tremurul buzelor, care i-ar fi răspuns mai corect.

– Davy, a spus mama. Davy, copilul meu!

Îndrăznesc să spun că niciun cuvânt pe care l-ar fi rostit nu m-ar fi afectat atât de mult ca acesta. Mi-am ascuns lacrimile în cearceafuri și am împins-o cu mâna, când a vrut să mă ridice.

– Asta e lucrarea ta, Peggotty, ființă crudă! a spus mama. Nu am nicio îndoială. Cum te lasă conștiința, mă întreb, să-l întorci pe propriul meu băiat împotriva mea sau împotriva oricui îmi este drag? Ce vrei să faci, Peggotty?

Biata Peggotty a ridicat mâinile și ochii și a răspuns cu un fel de parafrază a rugăciunii pe care o spuneam de obicei după cină:

– Să te ierte Dumnezeu, doamnă Copperfield, și pentru ce ai spus acum să nu ajungi să regreți!

– E destul că mă distragi pe mine, a strigat mama. Și în luna de miere, când și cel mai mare dușman m-ar lăsa, ai zice, și nu ar fi invidios pentru puțină liniște și fericire pe care o am. Davy, băiat rău! Peggotty, creatură sălbatică! Ah, biata de mine! a strigat mama, de la unul la altul, în felul ei arțăgos; ce lume dificilă, când ai tot dreptul să te aștepti să fie cât mai plăcută!

Am simțit pe picior atingerea unei mâini care știam că nu este nici a ei, nici a lui Peggotty. Era mâna domnului Murdstone, care m-a luat de braț spunând:

– Ce-i asta? Clara, iubirea mea, ai uitat? Fermitate, draga mea!

– Îmi pare foarte rău, Edward, a spus mama. Aș vrea să fiu foarte bună, dar mă simt atât de prost!

– Într-adevăr! a răspuns el. Nu-mi place să te aud vorbind așa atât de curând, Clara.

– Spun doar că este foarte urât să mi se facă una ca asta acum, a revenit mama, alintându-se, și este – foarte urât –, nu?

Domnul Murdstone a tras-o spre el, i-a șoptit ceva la ureche și a sărutat-o. Am știut imediat, când am văzut capul mamei sprijinit de umărul lui și brațul ei pe gâtul lui – am știut imediat că îi putea modela firea în ce fel dorea, așa cum știu acum că a făcut-o.

– Du-te jos, iubire, a spus domnul Murdstone. Eu și David vom coborî împreună. Ascultă, s-a întors amenințător către Peggotty, după ce a trimis-o pe mama jos cu un zâmbet și un semn din cap, știi numele stăpânei tale?

– Este de mult timp stăpâna mea, domnule, a răspuns Peggotty, ar trebui să îl știu.

– Adevărat, a răspuns el. Dar mi s-a părut că te-am auzit, când urcam, că folosești un nume care nu îi aparține. Știi că mi-a luat numele acum. O să îți minte?

Peggotty, privindu-mă neliniștită, a ieșit din cameră fără a-i răspunde; presupun că își dăduse seama că trebuie să iasă și nu mai avea scuze pentru a rămâne.

Când am rămas singuri, el a închis ușa și, așezându-se pe un scaun, ținându-mă în picioare în fața lui, m-a privit fix în ochi. L-am privit la rândul meu, la fel de fix. Amintindu-mi cum stăteam față în față, simt iar cum îmi bate inima puternic și repede.

– David, a spus el, cu buzele subțiri, strânse, dacă am un cal sau un câine încăpățânat, ce crezi că fac?

– Nu știu.

– Îl bat.

Răspunsesem oarecum gătit, dar am simțit, în tăcerea mea, că acum mi se tăia se și mai mult respirația.

– Îl fac să tresară de durere. Îmi spun: „Îl voi înge-nunchea pe flăcău”; și dacă i se scurge tot sângele, tot o fac. Ce ai pe față?

– Sunt murdar, am spus.

Știa la fel de bine ca mine că sunt urme de lacrimi. Dar dacă ar fi întrebat de douăzeci de ori, de fiecare dată cu douăzeci de lovituri, cred că inima mea de copil ar fi crăpat înainte de a-i spune asta.

– Ești destul de inteligent pentru unul mic, a spus el, cu un zâmbet grav care îi era caracteristic, și văd că mă înțelegi foarte bine. Spală-te pe față, domnule, și vino jos cu mine.

A arătat spre lavoarul care mi se păruse că seamănă cu doamna Gummidge și mi-a făcut semn din cap să mă supun. Nu mă îndoiam atunci și acum mă îndoiesc și mai puțin că m-ar fi pus la pământ fără ezitare dacă aș fi refuzat.

– Clara, draga mea, a spus el, după ce am făcut ce mi-a ordonat și m-a dus în salon, încă ținându-mă de braț; nu te va mai face nimeni să te simți prost, sper. În curând ne vom îmbunătăți starea de spirit.

Domnul mi-e martor, m-aș fi îmbunătățit pe toată viața, poate chiar aș fi fost transformat în altă creatură pe viață, cu un cuvânt bun în acea perioadă. Un cuvânt de încurajare, o explicație, un cuvânt de milă pentru ignoranța mea de copil, de bun-venit acasă, de asigurare că era casa mea mi-ar fi câștigat cu adevărat inima, în loc să mă determine să-mi ascund cu ipocrizie sentimentele și m-ar fi făcut să-l respect în loc să-l urăsc. M-am gândit că mamei îi părea rău să mă vadă stând în picioare în cameră atât de speriat și de stânjenit și că, atunci când m-am furișat pe un scaun, privirea ei m-a urmărit cu și mai mult regret – vrând, poate, să mă vadă mai liber în felul meu copilăros – dar cuvintele nu au fost rostite și momentul lor a trecut. Am cinat singuri, noi trei. Părea să țină mult la mama – mă tem că tot nu l-am plăcut, nici măcar pentru asta – și ea ținea mult la el.